

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **JUDr. M. Š., Ph.D.**, zast. Mgr. Miluší Pospíšilovou, advokátkou se sídlem Paprsková 1340/10, Praha 4, proti žalovanému: **Ministerstvo spravedlnosti**, se sídlem Vyšehradská 424/16, Praha 2, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2022, č. j. 51 A 41/2020-47,

t a k t o:

- I. Kasační stížnost proti výrokům I. a II. rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2022, č. j. 51 A 41/2020-47, **se odmítá.**
- II. Kasační stížnost proti výroku III. rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 17. 1. 2022, č. j. 51 A 41/2020-47, **se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení v části, v níž byla kasační stížnost odmítnuta.
- IV. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení v části, v níž byla kasační stížnost zamítnuta, **nepřiznává.**

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“); tímto rozsudkem krajský soud vyhověl jeho žalobě v části, v jaké se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 2. 2019, č. j. MSP-457/2015-OT-OSV/6, a rozhodnutí Okresního soudu v Mělníku ze dne 3. 2. 2009, č. j. Spr 1254/2007, a to v rozsahu poskytnutí informací týkajících se místa vyhlášení rozsudku Okresního soudu v Mělníku ze dne 1. 9. 2004, č. j. 42 P 223/2002-86, a ze dne 16. 1. 2007, č. j. 42 P 243/2006-188, a poučení o opravném prostředku ve vztahu k oběma rozsudkům (výrok I.). Současně krajský soud přikázal Okresnímu soudu v Mělníku poskytnout stěžovateli do 15 dnů informace o místě vyhlášení uvedených rozsudků a poučení o opravných prostředcích (výrok II.). Ve zbytku krajský soud žalobu stěžovatele zamítl (výrok III.) a rozhodl o náhradě nákladů řízení (výrok IV.).

[2] Stěžovatel podal dne 15. 10. 2007 Okresnímu soudu v Mělníku žádost o informace, konkrétně požadoval „*všechny pravomocné rozsudky Okresního soudu v Mělníku vydané ve věci péče o [tehdy, pozn. NSS] nezletilou R. Š., nar. X, vedené u zdejšího soudu pod sp. zn. 42 P 223/2002, včetně rozsudku ve věci svěření nezletilého dítěte do péče jiné osoby.*“ Požadoval, aby mu Okresní soud v Mělníku zaslal kopie všech ve věci vydaných pravomocných rozsudků. Předseda Okresního soudu v Mělníku stěžovateli přípisem ze dne 9. 1. 2008 sdělil, že neprokázal právní zájem nebo vážné důvody, které by jej opravňovaly k nahlédnutí do soudního spisu, přičemž ani podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „zákon o svobodném přístupu k informacím“), nemůže libovolně nahlížet do spisů či pořizovat si z nich kopie. Ke stížnosti stěžovatele vydal dne 13. 6. 2008 žalovaný rozhodnutí (č. j. 262/08-SOSV-OSV), kterým nařídil Okresnímu soudu v Mělníku vyříditi stěžovatelovu žádost o informace.

[3] Následně rozhodnutím ze dne 1. 7. 2008, č. j. Spr. 1254/2007, Okresní soud v Mělníku žádost o informace odmítl s odkazem na ochranu soukromí a osobních údajů účastníků předmětných soudních řízení. K odvolání stěžovatele (v němž stěžovatel vznesl také námitku podjatosti vůči předsedovi Okresního soudu v Mělníku) žalovaný rozhodnutím ze dne 25. 9. 2008, č. j. 436/08-SOSV-OSV, rozhodnutí Okresního soudu v Mělníku zrušil a věc mu vrátil k novému projednání s tím, že je nutno žádost o informace posoudit znovu a zvážit, zda skutečně existuje konkrétní důvod vedoucí k omezení práva na informace a v čem spočívá případný zásah do chráněných informací.

[4] Okresní soud v Mělníku rozhodnutím ze dne 30. 10. 2008, č. j. Spr. 1254/2007, žádost o informace znovu odmítl, neboť požadované rozsudky obsahují informace týkající se péče o nezletilé dítě, které je nutno chránit. K odvolání stěžovatele (v němž stěžovatel uplatnil druhou námitku podjatosti vůči předsedovi Okresního soudu v Mělníku) žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 1. 2009, č. j. 543/2008-SOSV-OSV-ODV, rozhodnutí Okresního soudu v Mělníku znovu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání.

[5] Rozhodnutím ze dne 3. 2. 2009, č. j. Spr. 1254/2007, Okresní soud v Mělníku sdělil stěžovateli, že v dané věci byl dne 1. 9. 2004 vyhlášen rozsudek č. j. 42 P 223/2002-86, který nabyl právní moci dne 8. 10. 2004, a dne 16. 1. 2007 byl vyhlášen rozsudek č. j. 42 P 223/2006-188, který nabyl právní moci dne 15. 2. 2007; ve zbytku žádost o informace opět odmítl. Podle Okresního soudu v Mělníku se požadované informace týkají soukromí dotčené osoby, lze je proto poskytnout pouze v souladu s právními

pokračování

předpisy upravujícími jejich ochranu. Již informace, zda se rozsudky týkají např. výchovy a výživy nezletilé, svěřením do péče, do ústavu, pěstounské péče, schválení úkonu za nezletilou apod., je informací o tom, že bylo ve věci týkající se nezletilé rozhodováno – tj. informací natolik soukromé povahy, že je nelze poskytnout, a to ani v anonymizované podobě.

[6] Proti uvedenému rozhodnutí podal stěžovatel další odvolání (v němž znovu uplatnil námitku podjatosti), které žalovaný rozhodnutím ze dne 9. 4. 2009, č. j. 105/2009-SOSV-OSV-ODV/2, zamítl a napadené rozhodnutí potvrdil. Proti rozhodnutí o odvolání podal stěžovatel žalobu, které Městský soud v Praze rozsudkem ze dne 26. 9. 2012, č. j. 7 Ca 169/2009-71, vyhověl, rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Zrušujícím důvodem bylo nevypořádání vznesených námitek podjatosti. Žalovaný proto o věci znovu rozhodl, a to rozhodnutím ze dne 7. 3. 2014, č. j. MSP-105/2009-SOSV-OSV/11, odvolání stěžovatele zamítl a rozhodnutí Okresního soudu v Mělníku ze dne 3. 2. 2009, č. j. Spr. 1254/2007, potvrdil, přičemž námitku podjatosti vyhodnotil jako opožděnou.

[7] Rovněž posledně uvedené rozhodnutí žalovaného bylo rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 30. 1. 2018, č. j. 6 A 98/2014-65, zrušeno, neboť závěr o opožděnosti vznesené námítce podjatosti byl nepřiměřeně přísný a předčasný. *Obiter dictum* (v bodech 71 a 72) se soud obecně vyjádřil ke střetu práva na informace a ochraně soukromí, přičemž uvedl, že pro posouzení, zda je odmítnutí poskytnutí informace zásahem do práva žadatele, je nutno zohlednit řadu kritérií, mj. také účel vyžádání informací.

[8] Po (druhém) zrušujícím rozsudku Městského soudu v Praze žalovaný rozhodnutím ze dne 8. 2. 2019, č. j. MSP-457/2015-OT-OSV/6, odvolání stěžovatele zamítl a napadené rozhodnutí Okresního soudu v Mělníku ze dne 3. 2. 2009, č. j. Spr. 1254/2007, potvrdil. Žalovaný v tomto rozhodnutí zrekapituloval průběh dosavadního řízení, posoudil vznesenou námitku podjatosti a uvedl, že v dané věci nelze dovodit poměr předsedy Okresního soudu v Mělníku k samotné věci. V požadovaných rozsudcích rozhodovaly jiné (jmenovitě uvedené) soudkyně. A byť nelze hodnotit postup předsedy soudu jako zcela standardní (k tomu odkázal na dosavadní procesní postup, kdy bylo jeho rozhodnutí žalovaným několikrát zrušeno), žalovaný dovodil, že postup předsedy soudu odpovídá jeho postupu vyřizování žádostí o informace i v jiných věcech, rozhodně se tak nejedná o jakoukoli šikanu, jak stěžovatel naznačoval. Žalovaný naopak přisvědčil Okresnímu soudu v Mělníku v tom, že byl dán důvod odmítnutí poskytnutí informací podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím, ve znění do 23. 4. 2019, ve spojení s § 11 a násl. zákona č. 40/1964 Sb., občanský zákoník (od 1. 1. 2014 nahrazenými § 84 až § 90 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, v znění pozdějších předpisů). Obecně tedy bylo možné poskytnout pouze identifikační údaje požadovaných rozsudků, nikoliv jejich kopie, neboť ve svém souhrnu obsahují chráněné informace, a to o konkrétní fyzické osobě, která je žadateli známa. Jde přitom o soukromí nezletilé osoby, která není veřejně činná, nelze proto *ex post* dovodit právo kohokoli na zaslání písemného vyhotovení požadovaných rozhodnutí. Žalovaný stěžovateli nepřisvědčil v tom, že údaje zveřejněné ve veřejném soudním řízení již nepožívají soudní ochrany, naopak vždy je třeba bedlivě odlišovat, o jaké údaje se jedná a ke komu se vztahují. Žalovaný proto uzavřel, že zatímco

pro veřejné vyhlášení rozsudků nelze připustit žádnou výjimku, pro zveřejnění textů rozsudků takové výjimky existovat mohou.

II. Rozhodnutí krajského soudu

[9] Proti posledně uvedenému rozhodnutí žalovaného (ze dne 8. 2. 2019, č. j. MSP-457/2015-OT-OSV/6) podal stěžovatel žalobu k Obvodnímu soudu pro Prahu 2; usnesením ze dne 27. 8. 2019, č. j. 12 C 93/2019-38, Obvodní soud pro Prahu 2 řízení o žalobě zastavil a stěžovatele poučil o možnosti podat žalobu ke Krajskému soudu v Praze. Toto usnesení napadl stěžovatel odvoláním, přičemž Městský soud v Praze usnesením ze dne 11. 2. 2020, č. j. 53 Co 29/2020-54, usnesení soudu prvního stupně potvrdil; toto usnesení nabylo právní moci dne 23. 3. 2020. Dne 23. 4. 2020 podal stěžovatel prostřednictvím e-mailu žalobu ke krajskému soudu, následující den byla krajskému soudu žaloba podána se všemi potřebnými náležitostmi.

[10] Krajský soud poté, co konstatoval včasnost žaloby, posoudil stěžovatelovy námítky a dospěl k závěru, že podaná žaloba je v dílčí části důvodná. Úvodem krajský soud zdůraznil, že soudy obecně jsou povinnými subjekty ve smyslu zákona o svobodném přístupu k informacím, výslovně na ně dopadá § 11 odst. 4 písm. b) tohoto zákona, podle něhož povinné subjekty neposkytnou informace o rozhodovací činnosti soudů, s výjimkou rozsudků. Krajský soud se však neztotožnil s názorem stěžovatele, že povinnost soudů poskytovat rozsudky je bezvýjimečná, tato otázka závisí na charakteru požadované informace z toho hlediska, zda rozsudek obsahuje informace o soukromí, resp. osobní údaje. K tomu krajský soud uvedl, že rozsudky ve věcech péče soudu o nezletilé, tedy věcech, v nichž soud rozhoduje např. o výchově a výživě nezletilých dětí, o styku rodičů, prarodičů a sourozenců s nimi, o navrácení dítěte, o přiznání, omezení nebo zbavení rodičovské odpovědnosti anebo o pozastavení jejího výkonu, o poručenství, o schválení důležitých úkonů nezletilého a o záležitostech, o nichž se rodiče nemohou dohodnout, z povahy věci obsahují informace o poměrech dítěte, jakými jsou zejména okolnosti jeho narození, zdravotní stav, stupeň fyzické a duševní vyspělosti, majetek, vztahy s rodiči a dalšími osobami, popř. další socioekonomické charakteristiky rodiny. Podle okolností případu mohou být předmětem soudního rozhodování jak banální otázky správy majetku nezletilého, tak vysoce intimní záležitosti, přičemž v souladu s § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím poskytne povinný subjekt informace týkající se osobnosti, projevu osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje jen v souladu s právními předpisy upravujícími jejich ochranu. Krajský soud se proto v další části rozsudku zabýval předpisy upravujícími ochranu takových údajů.

[11] S odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu dovodil, že požadované informace představují osobní údaje, neboť ve věci byl požadován rozsudek, kterým okresní soud rozhodl ve věci péče o jménem, příjmením a datem narození označené (tehdy nezletilé) osobě, a tudíž lze souhlasit se závěrem žalovaného, že z požadovaných údajů je dotčená osoba přímo identifikovatelná. Poskytnutí rozsudku v anonymizované podobě (bez uvedení údajů identifikujících nezletilou, tj. jména, příjmení, data narození, bydliště apod.) by nevedlo k tomu, že by ostatní údaje uvedené v rozsudku přestaly mít charakter osobních údajů, neboť ve spojení s obsahem žádosti o poskytnutí informace by bylo pro žalobce určitelné, k jaké konkrétní osobě se tyto údaje vztahují, tedy i nadále by se jednalo o osobní údaje. Dále se krajský soud zabýval otázkou, v jakém rozsahu je nutno považovat

pokračování

obsah rozsudků za osobní údaje. Dospěl přitom k závěru, že v daném případě je osobním údajem nejen celý výrok, ale také podstatná část odůvodnění. Citlivé údaje (o zdravotním stavu nezletilé) by bylo možné poskytnout pouze za podmínek § 9 písm. b) až i) zákona č. 101/2000 Sb., o ochraně osobních údajů, ve znění účinném do 23. 4. 2019 (dále jen „zákon o ochraně osobních údajů“), žádný z uvedených důvodů pro poskytnutí citlivých údajů bez souhlasu však nebylo možné dovodit. Ostatní osobní údaje přicházelo v úvahu poskytnout podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, což vyžaduje učinit test proporcionality.

[12] Následně krajský soud v bodech 41 až 50 provedl test proporcionality a dospěl k závěru, že odmítnutí poskytnutí požadovaných rozsudků uspělo ve všech jeho krocích. Dospěl tedy k závěru, že požadované informace nebylo možné zpřístupnit bez souhlasu subjektu údajů podle § 5 odst. 2 písm. e) zákona o ochraně osobních údajů, přičemž odmítnutí žádosti na základě výluky obsažené v § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím je přiměřené. Znovu zdůraznil, že v daném případě nebylo možné postupovat obvyklým způsobem, tj. anonymizací rozsudku (v důsledku které by se zbývající údaje v rozsudku staly anonymními údaji), neboť sám stěžovatel identifikoval v žádosti o informace subjekt údajů, jehož se údaje týkají, takže samotnou anonymizací údajů by sledovaný cíl (ochrana soukromí nezletilé) nebyl dosažen. Na uvedeném pak nic nemění ani to, že subjekt údajů již nabyl zletilosti – dle krajského soudu zletilostí nedochází ke vzniku veřejného zájmu na poskytnutí informace, ani ke změně charakteru osobních údajů či ke ztrátě legitimacy zájmu subjektu údajů na jejich ochraně a na ochraně soukromí. Podstatné je, že rozhodnutí bylo vydáno v době, kdy R. Š. zletilá nebyla. Legitimní zájem na ochraně osobních údajů a soukromí tedy v nezměněné míře přetrvává.

[13] Krajský soud také uvedl, že stěžovatel nebyl povinen uvádět účel žádosti o informace. Skutečnost, že účel podání žádosti zmínil Městský soud v Praze v předchozím zrušujícím rozsudku (č. j. 6 A 98/2014-65), neznamená, že by bylo povinností žalovaného účel žádosti o informace od stěžovatele zjišťovat. Samotný účel žádosti je posuzován jako jedno z hledisek při provádění testu proporcionality. K tomu krajský soud také dodal, že stěžovatel v podané žalobě uvedl, že o existenci požadovaných rozsudků (resp. vedení soudních řízení) se dozvěděl od otce nezletilé, P. Š., který se s odkazem na tato soudní řízení omlouval z řízení jiného – vedeného u Obvodního soudu pro Prahu 5, kde byl otec nezletilé žalován „pro svoje verbálně urážlivé a násilné chování, kterého se dopustil jako strážník Městské policie hlavního města Prahy“. Ani tento důvod však není dostatečně silný na to, aby se prosadil nad zájmem na ochranu soukromí nezletilé. Stěžovatel se tak dle krajského soudu snažil v podstatě zjistit informace na otce nezletilé, které by mohl použít v soukromém sporu. Byť je obecně možné připustit veřejný zájem na diskuzi o existenci morálních či profesních předpokladů pro výkon činnosti strážníka u městské policie, údaje o soukromí nezletilé nejsou objektivně způsobilé mít souvislost s výkonem veřejné funkce a je plně akceptovatelné, aby byla těmto údajům poskytnuta plnohodnotná ochrana.

[14] Závěrem krajský soud uvedl, že ve vztahu k údaji o formě rozhodnutí, č. j., označení soudu, o jehož rozhodnutí se jedná, jménu a příjmení soudců, kteří se na rozhodování podíleli, dni a místu vyhlášení rozhodnutí a poučení o opravném prostředku se neuplatní žádná zákonná výluka. S výjimkou místa vyhlášení rozhodnutí a poučení o opravném prostředku však byly všechny uvedené informace stěžovateli poskytnuty.

Krajský soud proto v tomto rozsahu rozhodnutí žalovaného podle § 78 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zrušil a Okresnímu soudu v Mělníku nařídil podle § 16 odst. 5 zákona o svobodném přístupu k informacím poskytnout do 15 dnů ode dne právní moci rozsudku informace o místu vyhlášení rozhodnutí a poučení o opravném prostředku.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[15] Proti výrokům I., II. a III. rozsudku krajského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodu nesprávného právního posouzení. Stěžovatel zrekapituloval odůvodnění rozhodnutí žalovaného a krajského soudu a připomněl, že krajský soud nařídil pouze poskytnutí informací o místě vyhlášení rozsudků a poučení o opravných prostředcích. Stěžovatel si tak má „*sestavit s postupně sdělených útržků informací jakési ‚puzzle‘*.“

[16] Právní posouzení krajského soudu považoval stěžovatel za ryze formalistické a nesprávné. Podle přesvědčení stěžovatele je právo na poskytnutí informací o soudních rozsudcích bezvýjimečné; případnou ochranu práva na soukromí (citlivých informací) lze zajistit podle § 12 zákona o svobodném přístupu k informacím omezením poskytnutí takových informací, nikoli jejich úplným vyloučením. Postupné poskytnutí toliko útržkovitých informací v dané věci je však fakticky odepřením informací.

[17] Stěžovatel zdůraznil, že zákon nevyžaduje, aby byla žádost o informace zdůvodněna. Povinný subjekt tak nemůže a nesmí zkoumat důvody podání žádosti. O tom, zda informace poskytne, rozhoduje výhradně na základě povahy požadovaných informací, tj. zda je dán důvod pro jejich neposkytnutí. K tomu stěžovatel odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 57/2006-67, podle něhož motivace žadatele nehraje při posouzení věci roli. Změnu náhledu přinesl nálezn Ústavního soudu sp. zn. IV. ÚS 1378/16, avšak pouze ve vztahu k informacím týkajícím se platů zaměstnanců veřejnoprávních korporací (orgánů veřejné moci). Pokud stěžovatel uvedl důvod podání žádosti o informace v podané žalobě, reagoval tak na odůvodnění rozhodnutí žalovaného. Krajský soud se mylí v tom, že by se stěžovatel snažil informace získat pro účely soudního řízení, které vedl s otcem nezletilé – toto řízení již skončilo. Krajský soud si ostatně mohl spis v této věci (vedený Obvodním soudem pro Prahu 5) vyžádat, provést jím důkaz a tvrzený motiv žádosti o informace ověřit. Jestliže to krajský soud neučinil, „*nepřezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v celém rozsahu, tj. v mezích žalobních námitek a jeho právní posouzení věci je proto neúplné, a tudíž nesprávné.*“

[18] Rovněž argument krajského soudu o nezletilosti subjektu údajů zůstal „*na půli cesty*“, neboť tato osoba je již zletilá, přesto kopie celých rozsudků poskytnout nelze. Zůstalo však soudem nevysvětleno, v čem v současnosti (v době vydání rozhodnutí žalovaného) převažuje zájem na ochraně soukromí nad právem na informace v případě nyní již zletilé osoby. Stejně tak zůstalo soudem nevysvětleno, zda se správní orgán alespoň pokusil o získání jejího souhlasu a s jakým výsledkem. Dotčená osoba nabyla zletilosti již dne 2. 1. 2019, přičemž žalovaný rozhodoval dne 8. 2. 2019; nic mu tak nebránilo v tom, aby se jí dotázal.

[19] Závěrem stěžovatel poukázal na článek zveřejněný na internetu týkající se anonymizace soudních rozhodnutí a nálezn Ústavního soudu sp. zn. Pl. ÚS 2/10. K tomu

pokračování

vedl, že mu v rozporu s citovaným nálezem správní orgány obou stupňů neposkytly požadované informace, ačkoli jde o informace, které se podle § 11 odst. 4 písm. b) zákona o svobodném přístupu k informacím zásadně poskytují. V dané věci mohlo být dosaženo sledovaného cíle právě anonymizací rozsudků. Ostatně, že lze tohoto cíle dosáhnout právě anonymizací, ilustruje např. rozsudek Nejvyššího soudu č. j. 24 Cdo 3032/2021-536, který byl zveřejněn na úřední desce Nejvyššího soudu. V uvedeném rozsudku jsou anonymizovány osobní údaje o účastnících řízení (nezletilých dětech a rodičích), zatímco znění rozsudku bylo ponecháno bez anonymizace (zmiňovaný rozsudek stěžovatel přiložil k podané kasační stížnosti).

[20] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že se ztotožňuje s odůvodněním rozsudku krajského soudu, který se vypořádal se všemi námitkami. Krajský soud rovněž přesvědčivě popsal, proč bylo nutné podanou žalobu z převážné části zamítnout. V kasační stížnosti stěžovatel pouze reprodukoval již vyslovené námitky, žalovaný proto odkázal na odůvodnění rozsudku krajského soudu a navrhl, aby Nejvyšší správní soud podanou kasační stížnost zamítl.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[21] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas. Poté se Nejvyšší správní soud zabýval přípustností podané kasační stížnosti, kterou stěžovatel napadl výroky I., II. a III. rozsudku krajského soudu. Výrokem I. krajský soud zrušil rozhodnutí žalovaného, a to v části, ve které žalovaný odmítl poskytnout informace o rozsudcích Okresního soudu v Mělníku ze dne 1. 9. 2004, č. j. 42 P 223/2002-86, a ze dne 16. 1. 2007, č. j. 42 P 243/2006-188; konkrétně o místě vyhlášení rozsudků a poučení o opravných prostředcích. Výrokem II. pak krajský soud přikázal Okresnímu soudu v Mělníku uvedené informace poskytnout.

[22] Jelikož krajský soud výroky I. a II. napadeného rozsudku podané žalobě vyhověl, dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že v této části je kasační stížnost nepřipustná. Ve vztahu k poskytnutí informací o místě vyhlášení rozsudků a poučení o opravných prostředcích byl totiž stěžovatel v řízení u krajského soudu plně úspěšný – v této části tak neexistuje možnost příznivějšího výsledku řízení, tj. jiný výrok rozhodnutí krajského soudu (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 3. 2010, č. j. 1 As 8/2010-65, který se zabýval přípustností kasační stížnosti ve specifických případech týkajících se právě zákona o svobodném přístupu k informacím). Jestliže tak stěžovatel napadal výroky I. a II. rozsudku krajského soudu, fakticky mířil pouze proti důvodům jeho rozhodnutí (viz § 104 odst. 2 s. ř. s.), neboť v této části byl s podanou žalobou úspěšný.

[23] Výrokem III. krajský soud ve zbytku podanou žalobu zamítl, v této části je tak kasační stížnost přípustná, přičemž stěžovatel splňuje podmínku povinného zastoupení (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Nejvyšší správní soud tedy přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu jeho výroku III. (a na něm závislém výroku IV., viz § 109 odst. 3 s. ř. s.) v rámci uplatněných důvodů, ověřil při tom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), a dospěl k následujícímu závěru.

[24] Kasační stížnost není důvodná.

[25] Stěžovatel v podané kasační stížnosti namítal nesprávné právní posouzení otázky soudem v předcházejícím řízení, přičemž nastínil 4 námitky týkající se (i) bezvýjimečné povinnosti soudů poskytovat informace o rozsudcích, přičemž tuto povinnost lze pouze omezit, nikoli zcela vyloučit; (ii) pochybení soudu ve vztahu k účelu podané žádosti o informace; (iii) nezohlednění skutečnosti, že subjekt údajů nabyl zletilosti a (iv) nevyužití možnosti poskytnout požadované rozsudky v anonymizované podobě.

[26] Před samotným věcným posouzením výše uvedených námitek Nejvyšší správní soud poznamenává, že krajský soud se podanou žalobou zabýval velmi pečlivě a podrobně stěžovateli odpověděl na všechny jeho žalobní námitky. V kasační stížnosti však stěžovatel podrobné posouzení krajského soudu nereflektuje a z velké části fakticky pouze opakuje již dříve namítané, aniž by blíže reagoval na předestřenou argumentaci krajského soudu. Za této situace však není úkolem Nejvyššího správního soudu argumentaci za stěžovatele domýšlet a ucelené, logicky strukturované a podrobné odůvodnění rozsudku krajského soudu rozporovat jakýmkoli vlastními úvahami. Takovým postupem by Nejvyšší správní soud přestal být nestranným rozhodčím sporu, ale přebíral by roli advokáta; k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011-95; ze dne 27. 10. 2010, č. j. 8 As 22/2009-99; ze dne 18. 6. 2008, č. j. 7 Afs 39/2007-46; nebo ze dne 17. 12. 2008, č. j. 7 As 17/2008-60.

[27] Řízení o kasační stížnosti je ovládáno zásadou dispoziční. Nejvyšší správní soud je tedy, vyjma případů taxativně uvedených, uplatněnými důvody kasační stížnosti vázán. Smyslem soudního přezkumu není opakovat již jednou vyřčené, proto Nejvyšší správní soud odkazuje na pečlivé odůvodnění rozsudku krajského soudu (zejm. co do posouzení požadovaných rozsudků jako osobních údajů a provedeního testu proporcionality), které poskytuje dostatečnou odpověď na kasační námitky stěžovatele, a nad rámec toho uvádí následující.

[28] Podle § 8a zákona o svobodném přístupu k informacím (ve znění do 23. 4. 2019), *informace týkající se osobnosti, projevů osobní povahy, soukromí fyzické osoby a osobní údaje povinný subjekt poskytne jen v souladu s právními předpisy, upravujícími jejich ochranu; přičemž podle § 12 téhož zákona všechna omezení práva na informace provede povinný subjekt tak, že poskytne požadované informace včetně doprovodných informací po vyloučení těch informací, u nichž to stanoví zákon. Právo odepřít informaci trvá pouze po dobu, po kterou trvá důvod odepření. V odůvodněných případech povinný subjekt ověří, zda důvod odepření trvá.* Osobním údajem se pak podle § 4 písm. a) zákona o ochraně osobních údajů (ve znění do 23. 4. 2019) rozumí *jakákoliv informace týkající se určeného nebo určitelného subjektu údajů. Subjekt údajů se považuje za určený nebo určitelný, jestliže lze subjekt údajů přímo či nepřímo identifikovat zejména na základě čísla, kódu nebo jednoho či více prvků, specifických pro jeho fyzickou, fyziologickou, psychickou, ekonomickou, kulturní nebo sociální identitu.*

[29] Krajský soud se v napadeném rozsudku podrobně zabýval tím, že obsah požadovaných rozsudků obsahuje osobní údaje, neboť jde o údaje, na základě kterých je možné konkrétní osobu určit, příp. kontaktovat. Byť samotné jméno a příjmení obecně osobním údajem není, neboť zpravidla neslouží jako dostatečný identifikátor konkrétní osoby (k tomu viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 7. 2009, č. j. 1 As 98/2008-148, č. 1944/2009 Sb. NSS; nebo ze dne 20. 12. 2018, č. j. 6 As 168/2018-25), otázka, zda jednotlivec, jehož se informace týká, je nebo není

pokračování

identifikovatelný, závisí vždy na okolnostech daného případu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2013, č. j. 5 As 1/2011-156).

[30] V nyní řešeném případě požadoval stěžovatel poskytnutí rozsudků ve věci péče o nezletilou, kterou sám stěžovatel přesně v žádosti o informaci označil a identifikoval tak, aby ji nebylo možné zaměnit s jinou osobou. Z požadovaných údajů je tak nezletilá osoba jednoznačně identifikovatelná. Nejvyšší správní soud se proto zcela ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že v daném případě představuje obsah požadovaných rozsudků osobní údaje, u kterých bylo namíste zvažovat zájem na jejich ochraně (k tomu srov. rozsudek NSS č. j. 6 As 168/2018-25, v němž hodnotil Nejvyšší správní soud jméno a příjmení osoby ve spojení s příběhem v trestním rozsudku za natolik konkrétní, že se jednalo o osobní údaje identifikující jednotlivé osoby).

[31] Námitka týkající se bezvýjimečné povinnosti poskytovat rozsudky, resp. pouhé možnosti omezení této povinnosti, zcela popírá odůvodnění napadeného rozsudku, který nejen že se zájmem na ochraně osobních údajů a zájmem na poskytnutí informací důkladně zabýval, ale rovněž v dílčí části rozhodnutí žalovaného zrušil a Okresnímu soudu v Mělníku nařídil poskytnout informace o místě vyhlášení požadovaných rozsudků a poučení o opravných prostředcích. Tímto postupem krajský soud plně respektoval povinnost důkladně odůvodnit omezení poskytnutí informací. V žádném případě se nejednalo o odeprání poskytnutí informací, či jakoukoli svévoli, jak v kasační stížnosti naznačoval stěžovatel. Krajský soud naopak v části, ve které bylo možné informace poskytnout, podané žalobě vyhověl, přičemž stěžovatel v kasační stížnosti blíže nerozporoval, z jakého důvodu by mu měl být obsah rozsudků ve věci péče o nezletilou R. Š. poskytnut (proč by mělo převážet právo na informace nad právem na ochranu soukromí nezletilé). Omezil se toliko na konstatování, že v daném případě postačovalo rozsudky anonymizovat a že subjekt údajů již nabyt zletilosti.

[32] Jak však stěžovateli vysvětlil již krajský soud, anonymizace nebyla v daném případě využitelná, neboť stěžovatel v žádosti o poskytnutí informací subjekt údajů identifikoval jménem, příjmením a datem narození, tj. tak, aby nezletilá nebyla zaměnitelná s jinou osobou. Anonymizací rozsudků by se údaje obsažené v daných rozhodnutích nestaly údaji anonymními. S ohledem na skutečnost, že stěžovatel požadoval informace právě ke konkrétně identifikované nezletilé osobě by poskytnutí rozsudků i v anonymizované podobě popřelo smysl ochrany této nezletilé osoby, ochrana jejího soukromí by se zcela vytratila. Ani na tuto argumentaci krajského soudu (obsaženou v bodě 38 a 44 napadeného rozsudku krajského soudu) stěžovatel nereagoval a v kasační stížnosti opakoval to, co uvedl v podané žalobě. Pakliže v této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího soudu č. j. 24 Cdo 3032/2021-536, není tento odkaz přiléhavý, neboť posouzení, zda jednotlivce, jehož se informace týká, je nebo není identifikovatelný, závisí vždy na okolnostech daného případu (k tomu viz již citovaný rozsudek NSS č. j. 5 As 1/2011-156).

[33] Tento závěr je ostatně plně v souladu se závěry obsaženými v nálezu Ústavního soudu ze dne 30. 3. 2010, sp. zn. Pl. ÚS 2/10, č. 123/2010 Sb., na který stěžovatel v podané kasační stížnosti poukázal. Oproti tomu odkazy stěžovatele na článek zveřejněný na internetu týkající se anonymizace soudních rozhodnutí se mýlí s podstatou řešené věci, kterou nebyla primárně otázka potřeby anonymizace soudních rozhodnutí, nýbrž vážení

dvou protichůdných zájmů – práva na informace a jejich šíření s právem na ochranu osobnosti a soukromého života.

[34] Krajský soud se rovněž vypořádal s tím, že i přes skutečnost, že subjekt údajů již zletilosti dosáhl, zájem na ochraně požadovaných informací trvá – stále se jedná o údaje týkající se péče o nezletilou (údaje o výchově a výživě, omezení rodičovské odpovědnosti, o styku rodičů, prarodičů a sourozenců s nimi apod.), tj. údaje soukromého charakteru vážící se k niterné sféře vztahu dítěte k rodičům apod. Z povahy věci tyto rozsudky obsahují individuální posouzení konkrétních poměrů každého jednotlivého dítěte, tj. informace intimního charakteru vztahující se k rodině dítěte. V žádném případě tak nelze přitakat stěžovateli v tom, že nabytím zletilosti důvod ochrany těchto informací pominul či že by snad nabytím zletilosti vznikl veřejný zájem na zveřejnění informací o fungování konkrétní rodiny. Krajský soud naopak zcela příhodně uvedl, že i když bylo vyhlášení rozsudku veřejné (přičemž veřejnost vyloučena nebyla), jde o kvalitativně odlišnou otázku, než jakou představuje další šíření informací v rozsudku obsažených (k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2011, č. j. 2 As 21/2011-166, č. 2416/2011 Sb. NSS).

[35] Pokud jde o námitku týkající se sdělení účelu podané žádosti o informace, k tomu Nejvyšší správní soud poznamenává, že Městský soud v Praze v předchozím zrušujícím rozsudku (ze dne 30. 1. 2018, č. j. 6 A 98/2014-65) neuvedl, že by u každé žádosti o informace měl být její účel zjišťován. Účel žádosti o poskytnutí informací uvedl jako jedno z kritérií, které je (je-li účel žádosti znám) nezbytné zohlednit při posuzování omezení práva na informace (či omezení práva na ochranu soukromí). Skutečnost, že stěžovatel v reakci na odůvodnění napadeného rozhodnutí v podané žalobě vysvětloval svou motivaci k podání žádosti o informace, tak byla jedním z dílčích aspektů, které následně krajský soud při provádění testu proporcionality hodnotil. Krajský soud přitom dospěl k závěru, že ani tvrzený účel podané žádosti (údajné agresivní chování otce nezletilé, které mělo zpochybňovat jeho morální či odbornou způsobilost pro výkon jeho zaměstnání – strážníka městské policie) nepřeváží nad zájmem na ochraně soukromí nezletilé osoby.

[36] Námitky, ve kterých stěžovatel zdůvodňuje, že nebylo jeho povinností účel žádosti sdělovat, tak nejsou případné – žádný z dosud rozhodujících orgánů (žalovaný, Městský soud v Praze, ani krajský soud) v odůvodnění svého rozhodnutí takový závěr neuvedl. Krajský soud reagoval v napadeném rozsudku pouze na ty skutečnosti, které sám stěžovatel v podané žalobě uvedl, přičemž jeho povinností nebylo vyžádat si spis týkající se stěžovatelem zmiňovaného řízení u Obvodního soudu pro Prahu 5 (kde měl otec nezletilé vystupovat jako žalovaný). Ani v tom tedy krajský soud nepochybil. Nejvyššímu správnímu soudu proto není zřejmé, z čeho stěžovatel dovozuje nepřezkoumání podané žaloby v celém rozsahu; krajský soud naopak vypořádal všechny žalobní námitky velmi pečlivě.

[37] Závěrem Nejvyšší správní soud uvádí, že stěžovatel v podané žalobě nenamítal, že by se žalovaný měl pokusit o získání souhlasu dotčené osoby (paní R. Š.) s poskytnutím požadovaných rozsudků. Tuto námitku uvedl poprvé až v podané kasační stížnosti, ačkoli mu v jejím uvedení v řízení u krajského soudu ničeho nebránilo, jedná se proto o námitku nepřípustnou (§ 104 odst. 4 s. ř. s.).

pokračování

V. Závěr a náklady řízení

[38] Kasační stížnost proti výroku I. a II. rozsudku krajského soudu není přípustná, Nejvyšší správní soud ji proto podle § 46 odst. 1 písm. d) ve spojení s § 120 s. ř. s. odmítl (výrok I. tohoto rozsudku). Kasační stížnost proti výroku III. rozsudku krajského soudu neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. poslední věty zamítl (výrok II. tohoto rozsudku).

[39] O náhradě nákladů řízení v části, v níž byla kasační stížnost odmítnuta, rozhodl soud podle § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s. (výrok III. tohoto rozsudku). Výrok o náhradě nákladů řízení v části, ve které byla kasační stížnost zamítnuta, se opírá o § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, proto mu náhradu nákladů řízení Nejvyšší správní soud nepřiznal (výrok IV. tohoto rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 21. dubna 2023

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu